اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره
خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او دلدار

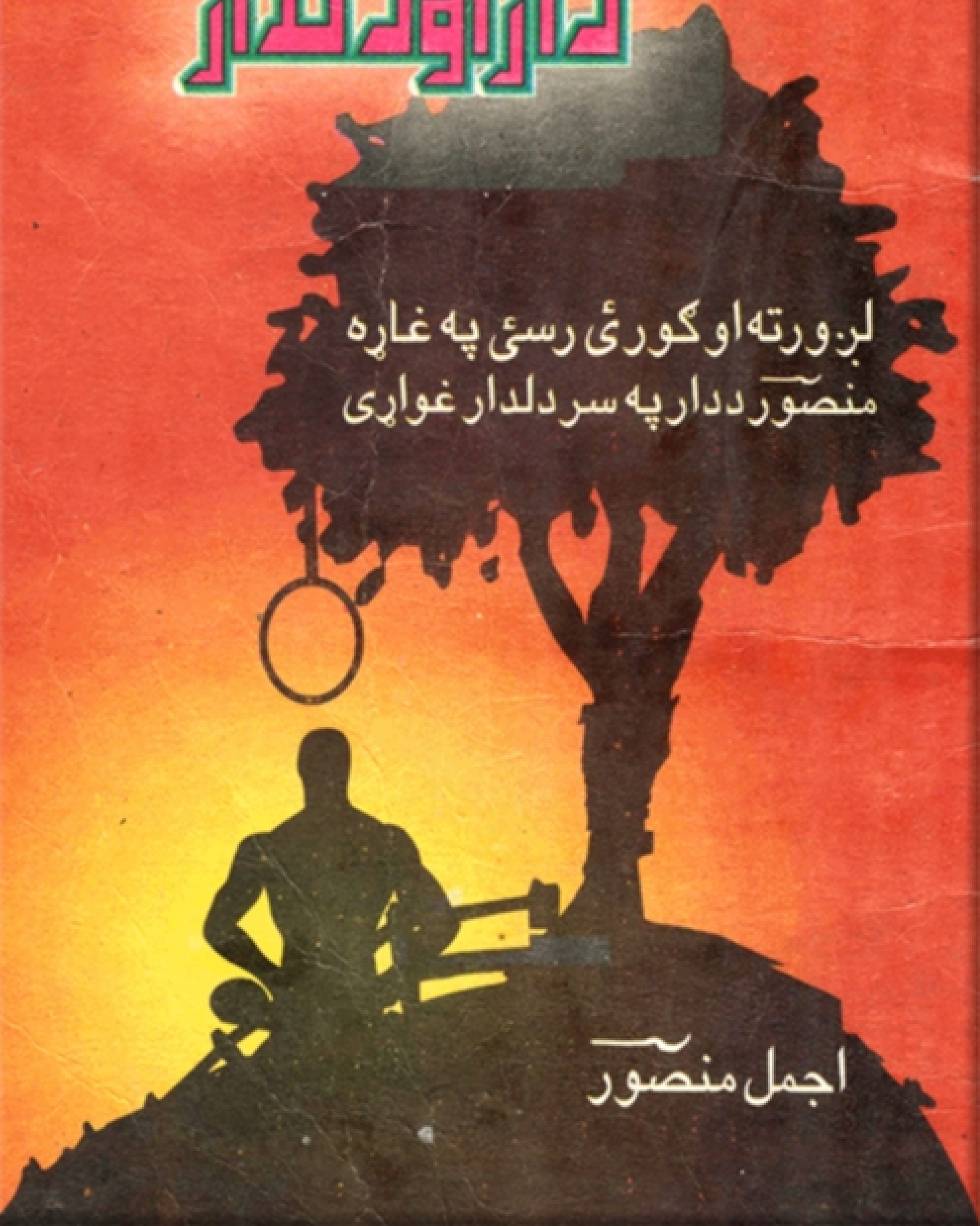

لږ ورته اوګورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

اجمل منصور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ——— دار او دلدار

د لیکوال نوم ——— اجمل منصور

کتابت ——— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ——— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) ډګ سهره

شمیر ——— پنځه سوه

د چاپ کال ——— نولس سوه اته نوي

قیمت ——— ۳۰، روپۍ

خرونکي

کالج بک ډپو ټوپۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساگر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے.

دا هاغه ښاغلي دي چې زهٔ یې دې کتاب چاپ کولو ته رو پاروللم زما حوصله یې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمٰن زهیر - ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سر پاڼه یې هم جوړه کړې ده د ې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هر قسم مرسته کړې ده.

گران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب ځو کوټې لیکلي دي. زهٔ د دې پوره ته ذکر شوو ملگرو او مشرانو سره د

سید قیوم. افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د توټو غرو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې یې اوچتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څوک د دغه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي -

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے - او د غني خان د خلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے - اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلي دي -

منصوره څکه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګند وله یو زړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او د هغه ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده - زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې د ماشوم د حالاتو جیر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نبا غلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو وښس احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمر کښې داسې آمد ته نور څه و نبلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نور به څه به رو ويکي -

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکې د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چا نه دے پیدا نهٔ ترې پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لیوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چا نه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا آواز وي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

نیل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غېرت، مينه او توان راولي
د رقيب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گونگ دي شمه بل که دره سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۹۲ - ۱۲ - ۳۱

ما څېگر مال

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داپې مخې اول ماته په ولاړه ووُ
نن ئې زهٔ در کښې ولاړیمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانانه ګیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دین په وخت دې جانانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زما جانان دے
والله دې بې وفا او دروغژن زما جانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ د پردمن زما جانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درنه کوؤمه
د ستاسو خپځنتوب دے که خپځن زما جانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب ئې پوهه نه شم
او ستاسو نظر به کښې لا بې فن زما جانان دے

منصوره چې ئې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زما جانان دے

نه یار رضا شته نه زړه صبرېږي
هر یو ارمان مي دلته قتلېږي

رولیدل ډېر مي په میکده کښي
چي په لمن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته گوري او څوک مستېږي

په دې کښي هم لا ملگري وائي
زړگے کړه صبر چي هر څه کېږي

زړگے مي روڅوي غمونه زور کړي
د نجیب مرگ چي ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو گوټ کښي ځانله گوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلے یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې وا خله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر اومې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل دا ته چې د ننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په ذرهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصورهٔ
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملائکه ځله کېښنوه يو ځل په شونډو

رشيد[1] په څېر مجروح[2] په سترګو ليکي
هيڅ اوسه نېسکه تکل په شونډو
په تخيل کښې لېونتوب را واخلي
کله څه راسي غزل په شونډو
غاصب مي څکه ګنهګار بولي
مانه دې پاتې شيش محل په شونډو
پرون يې ماته وسپل څنبل ګناه ده
نن يې شراب څښله بهډل په شونډو
غوټې زيګ شي په ما ورېږم
اجمل چې څله بدم د اجمل په شونډو

1- مامون رشيد رشيد   2- مشتاق مجروح يوسفزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخاني ته مي سلام دے

مونږ د ژوند په ژرنده دل يو
که کور ګران دے خو ناکام دے
دا چي يو سبل پسي ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندي چي ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چي لاس کښي ئې جام دچي
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښي زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطع نه مخکښي ووي
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خیالات خواره واره شول
رول که ګُلبرشان کم وو خواوس زیات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او دَعشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وایه څنګ به مې له تانه زړګې ښه شي
منګري چې مې تمول په امارات خواره واره شول
ما وې یار به یو، یو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په مازغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسین ته په سلګو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې تمول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم اودي هم بې وائي په سروشونډو
منصوره که نړی کښې دي ابیات خواره واره شول

پښته ۹۳ - ۳ - ۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستوري نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسو نه چې او غورځیږي
زړه د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګے څه لېونے غوندې دے
یار سره هم په قیل وقال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې یو وار څه کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مسته دې په وصال کښې ورک شي

د چا څنګل وریل کښې نه دوکیږي
منصوره غوندې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوَ یول هم فنکارۍ ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکارۍ ده

د حسینو ژړول هم فنکارۍ ده
د حسینو خندول هم فنکارۍ ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
دا خوبونه تښتول هم فنکارۍ ده

ګوانه دا ګوډې د هرچا رېزده نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکارۍ ده
یا رب ګاه خندا کښې وو ښېل منصوره
ستا په شان غزل ویل هم فنکارۍ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځیګر پیا تې شو
هغه منګې هغه ګودر پیا تې شو

څنګه منزل ته زه ور ورسیږم
چې نیمه لاره کښې دلبر پیا تې شو
آخر پښتون یم مېلمه څنګه وشرم
د یار غم کور کښې د ځیګر پیا تې شو
اشنا زما د سره کوزنه کړلو
د عشق پښې مې په سر پیا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پیا تې شو

پیا ګل منصور په جانان هرڅه بائله
تش د لفظونو جادوګر پیا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو يم خو درا تلو نهٔ يمه
ځکه د يار چم ته د تلو نهٔ يمه

اختره پام کورے په ما رانهٔ شي
لا د اغيارو د سيالو نهٔ يمه

سترګو مي سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پيالو نهٔ يمه

ځله مي سورے اوس په ګټو اولي
اوس دي د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ يمه

منصوره ما باندي ازميښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سندرې مه وایا
چې شه بې وفا سندرې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه روباسلې دې
بې له د اشنا سندرې مه وایا
دا مې سرمایه ده د دې سترګې ژوند
څه وایې چې دا سندرې مه وایه
غلې شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سندرې مه وایا
څله مې ماته بنه ژبه چاړې د بنه ده
یادوې چې زما سندرې مه وایا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سندرې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نه شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما برېتو سره رو نغښتلو
ستا مېنځګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېڼه خُله کېښوده
سُور اتنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
ياد مې لا ګُل زلفو کښې اېښے نه وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصوّر د ځانه څوږ ګڼهلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مۀ چيچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقيبانو سره
بيا راله مۀ را څه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغيارو ذکر څۀ له کوې
پردې وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمه رونۀ کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګيه صبر دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور يمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبۀ ماچوۀ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم
"گُل"

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پټکي ګل يې
مانه ورکېدې نه شې
ته د پسرلي ګُل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړه زما بيمار بيمار

ته د ليونې ارمان
ته د ليونې ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړه په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رُخسار لرې
تور اوربل تار تارلرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدې نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچې مې په ښه نه راځي
نوم یې په خُله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ماته
په نیمه شپه نه راځي
مونږ ه تل ساندې وایو
مونږ له ټپه نه راځي
یاره که هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښنې به مې ماتې شي خو
ستاپه کوڅه نه راځي

منصوره ستاپه وړاندې
خدا ښکو ګیله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم
زهٔ ترکومې په سوزېږم زهٔ ترڅو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په داسې بریډ ولاړ یمه زړګیه
کهٔ ساه اخلمه قتلېږم، کهٔ ساه نه اخلمه مرکېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۀ هر يو چوپال سوزي
نن بۀ هر ځي ژړېږي
هره پېغله بۀ سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي

د مور پلار په مخ کښې ياره
زوئے په سرو وينو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پېغله سرتورېږي

پښتو ن ورک پښتون تالا شۀ
د نجيب سنګر ورانېږي
خدايه ولې، خدايه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسين جنت سوزېږي

هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل وطن شو خاورې
ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښارسي کېږي
خپل وطن ته وادهٔ کېږي

نهٔ څو ډول شته نهٔ سُرنا شته
نهٔ زما پېغلې ګډېږي

د رقیب په ساز شو نو
پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ د ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
د حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي یو مونږ دواړه
حسینو په دردمن زړه دردولي یو مونږ دواړه

څه چا زمونږ په غم د خوشحالۍ تمبل وهلے
د څه چا په خفگان تل ژړیدلي یو مونږ دواړه

رېبار رو ما د یار د کوڅه پرېښودې نه ده
رقیب که د جانان چم کښې کنځلي یو مونږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
کنځل مه کوه یو بل ته نازولي یو مونږ دواړه

تش نوم مو یو شان نه دے په کردار کښې هم یو شان یو
منصوره یار له دربار ندې ختلي یو مونږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
څکه ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم د والوتلې
څنګه په چل چلکښې دې پسې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کلام غيږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم کهٔ تهٔ وے چې مابڼ ته ځو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لار باندې قدم نا خلم
څنګه تهٔ لا څهٔ وے چې مابڼ ته ځو

څنګه د يخنۍ نه ګوګله شوے يُ
بيا به را ته نهٔ وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښېل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سېرې کړېوان چې چم ته را غلې
چا وښېل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښتنې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وښېل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست خو ورځ تر ورځه سېوا کښېږي
زما عشق خو د غربت په ژړنده دل دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېښ ده
دې ارمان مې ایله اوس ا خستې پل دے
دا سې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرمخ تګ د عوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غوندې په دار څوک زوړند نۀ شول
د پخوانه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د ښیښې محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یوشان ټول راته یوشان دي
ستوري یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وتو نهٔ راځي
زه چې اخته کړې په جنجال یمه
اوس مې ماتې اوسنله پوهه شوم
یاره باکمال ئې بې کمال یمه
یا نښې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګړوات سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زېبنت ګله
ستا د پیاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې دا غور ځښږي
قدم اخلي ورتاويږي!
د جانان وينته سپينږي
کال په کال چې بوډا کيږي
زه به خندا ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا ګڅوسنه ماشوماني
دا چې وسه دا خواراني
چې دودې پسې ژړيږي
چې يې خوله نه را ټوليږي
زه به خندا ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکې يې بهيږي
د چا زړه يې پرې نه خوږيږي
زه به خندا ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ څاڅۍ ئې
دا وږې وږې پاڅۍ ئې
د ځمکې نه چې رپېږي
په جامو کښې نه پټېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
ټولې خبرې په لویه لار کښې
څوک د ده په حال خبرېږي
چې په ده به څه تېرېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې راروان دے
دې کښې مانه یار روان دے
یار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړه خوږېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مینه کښې ګهائل دے
دم درود پرې نه چلېږي
چې په یار پسې دردېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپين د فالودې جانان دے

زړګيه بس که دومره مهٔ خوږېږه
غنچې کښې د لبنې شان مودې جانان دے

چې دې د زړهٔ د رنځ طبيب نهٔ شولو
زما په خيالې بې فائدې جانان دے

پرون يې ماته وئيل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووئيل!
مُلا د نخوارې عقيدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

کڅ مستي مې راوستلې شي بهار کېږي
د زړه کې وينې به اوښولم ګلزار کېږي

ستمګره ياره کله به لا دروځې!
تور د سترګو مې سپينږي انتظار کېږي

شهزادګۍ د شپږه غونډ به ما خبر کړئ
د يوسف پښتان به حال شوم کړمار کېږي

کڅ زمونږ کلي کېږي دا سې محل نشته
چا سپياکې دي تېلې ستاسو ښار کېږي

ما ته يودي لېونے يمه منصور يم
فرق نۀ کوم په دار او په دلدار کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولے دے
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لاړ کښې پرېښودم
اوس به کله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د زړې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پرده زړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقو ته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به رولیکم رنګین غوندې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوې و تیل
راشه رو ښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نه کوي قرار ېکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ماښو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دي شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون ربـاب چې راله ستا دراتلو زېرې راکړو
لا یم تر اوسه په انتظار باندې رحمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ ننبته ۹۳-۸-۱۹ سحرمال خیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوئے به درقیب په چل روول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تاته هله به د سیل احوال معلوم شي
چې سورے د ننه په کوګل شي

اے صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تهوقو، تهوقو کښې ېې د زړه غل شي

ملا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
که اوده چرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نه یې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه منصور په زړه ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښي به څوک کوم یو سوال وکړي
زه سر منګې د هر سوال یمه د ترکو

دنیاوي کار سانه نه کیږي یارانو
چي اښتې په جنجال یمه د ترکو

چي په مخ یې د ویښتو خطونه راشي
ډیر خنده په دغي حال یمه د ترکو

دا چي ما اجمل د ځان په خوا کښي کښېنه
محلتې او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګي غواړي لا ل خونې مړو شي اوسېدل
نور نه کېږي زمانه ربادو کېږي اوسېدل

پردا مه کړه زړګیه که د سخته پتا راغله
حسرت مې دے دیار تورو لمحو کې بې اوسېدل
رو کېږه ملاجانه نور دې نه ورځ و عظونه
د یار سره کوم به مېکده کښې وسېدل
لږ ترس په ما او کړه غنم رنګیه جانانه
تر څو به زه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
حُم نور نه کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړکوټي اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د تي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دو - پیښور ۱۹۹۲ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کېږي دا سې بل چې ځان له يار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر به لے ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
بنکلے يار مې تل تېښ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زېړ وي پښتي مې رېږي په بد حال يم
ستا په ورانده ګل مخيه چې ګفتار کړم
چې يو ځل وائي زما نامه وا نخلي
لږ نه يمه بيا هم د لدارد لداو کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوٰی کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال يم تهٔ کړم نهٔ يې
چې نړی کښې دې د نسکلو توبه کاد کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پیکه غونډه کښې شپه ده
خو یار خوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به اوسهٔ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځُم ورځُم د یوې بلو مه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راسهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

اے زما زړۀ زما ځيګره څۀ شوې
زما د زړۀ نه ناخبره څۀ شوې

زۀ خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د پياګې مينې نه منکره څۀ شوې
په هغې لويه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څۀ شوې
صبا به څه ځائے کښې دا چغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څۀ شوې
نشته دے پېغلې نۀ منګي په ترخم کښې
زما د خوار کلي ګودره څۀ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څۀ شوې

مياشتني ليکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا ځهٔ کوم د روم و شام ښکلي
خوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نهٔ کړي
دا سې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کهٔ تا یاري پالې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

سوبنځو په کنځلو کښې هم نهٔ یادئ
نور ځو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا یې ما ته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کوئ

پتنګ به شان مې سوزېږو کښې مې ژوند ون دے

رقيبه که هر څه او کړې صبر ولے مې تر ې نه شي

ددې کوڅو ملنګ يم دې کوڅو کښې مې ژوند ون دے

زما د ليونتوب به درته څه او وايم جانانه

نه مرو کښې حسابېږم نه ژوندو کښې مې ژوند ون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یې شم چې ورکولے هغه شے غواړې
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړې

اوس به بنځهٔ په نره مزدورې کوم
ګُل چې اوسېدو له کورګے غواړې
د ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تندے غواړې
وینه د زړګي دې پرېنه اوشیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړې
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
هم مابنام چې خوله کښې انګے غواړې
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سړے غواړې

ژوند یې ورله تول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصور ته بیا هغے غواړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله مالیار وايي زهٔ بوے نهٔ شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
تهٔ خپل محل خپلې بمانۍ کښې ځنګ خوشحاله روسې
زمونږ د خوارو گرېوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هېڅ نهٔ کړي اثر د ښارې درده خلقه
زما کابل کښې څو پالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه تا ترسه ظلم مهٔ کوه
ستا په لیدو نخو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمعه په ما څه روزنهٔ شول
په ژوبل زړهٔ کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوي
کوڅې به پرتې دي تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هم و اثر نهٔ کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ساده توب کښې دې هوښیار کړمه
ګله! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپینه کړو
زه به دې تر کومې انتظار کړمه
ما ته جوړه د پاسه پاګل نښته دے
ستل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې در ته اوستایُم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نه کړلو
زه منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليونے يم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صياد دے

بې له تانه سکه کور بغير د مُوره
ستا په سرخوږې د زړهٔ چوپال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ويرژړلے زړهٔ مې هرځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هيڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما څنګښې زما چېل اشنا شيداد دے

وه ربباره نن پاګل منصورته وايه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېمانې قاتلانې
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او اداګانې قاتلانې
ژوندے ارمان مې وژني خنداګانې قاتلانې

منت درته کوم ګورے له مانه لرې نهٔ شې
زړګے مې خوښوي ستاسو پېشانې قاتلانې

اثر پرېسته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتل ګاه ته بې ایمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او داسې وائي
ددې نه سېوا نشته سزاګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګي مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږۀ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څهٔ روزړګي بل څهٔ وائي
زړګي قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته او ګورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما د خپل درد سندړ کولې ګله چرته کښې وې

ستا په سرو ایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پاتزیب مې وا چول وربل مې خورشو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زه لیونۍ ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښه ده دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما یې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نهٔ دې درځي څواله غټې سرې دي
څوارځړګيه جوړې ستا څوښ شوې دي" دي"

د جانان مخ ګلستان ښوتېږي ازغي دي
د ګلاب په شان يې يو يو اننګي دي

پښتون ياره د د مې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګرندې دي

څهٔ کهٔ عمر يې اويا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا زلمې دي

زما بدې شي او څوا ته مې کېږي
دا منصور څو عجيبه شان لېونې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سګرو بس کړئ د وفا سندرې خله وائ
د لته د مینې او ښکلا سندرې خله وائ

زه خو زړه ستړے یم یارانو په قلارې پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې خله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې خله وائ

رندانو نوش کړئ سرې خوږې مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې خله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګېد
زما په مرګ باندې زما سندرې خله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم رنګې دې که تور دې او که سپین دې
ماته ځکه یو د یوسف پشان حسین دې

د ازموینې د باغ غوټۍ په فریب وژنې
د مالیار لباس کښې راغے نو ګل چین دې
څه پرون نو باران لا روان کندې کړې
اے رببار! ه نن به راشي اسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
د اسبق را ته ښودلے اباسین دې
ماپرون و ښُل چې نوم به مې تر ې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار ذهین دې

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څومره رنګین دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په سترشو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښبي د ملنګی مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ما ښځه د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مشال ښکه د مړي دے د یار مینه کښې
سرے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدی ده کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورے سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي و ټپل چي دا منصور راته پاګل ښکاریږي
په رضا خهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مي ارمانونه ستا کاته وړني
هم مي ستا قاتلي سترګي زړه وړني

خدائے خبر په روئ باندي چاخه اوکړل
کوره پښتنو ته پښتانه وړنے
تا چي مي یادونه زړه کښي ووړلے
کوم پښتون په کور میلمانه وړني
تاکه د زړه راز ووے په دار شولے
مایه هم د یار په طرف تله وړني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما خو دا خپل زړه دا خپل مازغه وړني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وړني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدایه دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بښو د زړه غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې

کاش که ستا په شان ئې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے رو ښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
ته په ښیلو ئې ستا سینه
بیا جامې ما اچوه سپینې
د بابې د زړه قرار ئې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا په شان ئې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تاته خوشحالېږي

چراغ ستانه ځا پېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې ښاندي
سپرلے ستا ځورته ګورېږي
اے ستمن دهرچا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې روسېدلے
ته یو ګل یوه غوټۍ يې

یو حسینه لوښکۍ يې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ يې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښاپېرۍ يې
کاش که ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې روسېدلے

اے زما د زړه مسکرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے رونبرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتي ګل هم

زما کور کښې روسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښواڼه ښواڼه مې د قيصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښارډې خلق

تا چې مې رېښې رېښې ګرېوان ګنډه
وو پـه تماشه ټول د محفلې خلق
ته چې ماسره په خنګ کښې اودرېږې
يم حېران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب خو نه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان مې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورو نه ښواڼه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور رو ستو به او کوري
هر ځاے کښې ے او ستائي نغمې خلق

وخت تېرېږي نه خپل کور کښي په ترخي خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بښتياوې زهٔ پاګل وم
چې د سړکه نهٔ سمېږې داکږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تر بنه اوکړو
چا چې کړې زموږ په وينو باندې سرې خُلې
زهٔ د لادو بادو پرېوتم زړهٔ ست دے
نهٔ هېرېږي مې سرې شونډې او وچې خُلې

چې ښائسته ګلاب مستي کړي زړهٔ کښي وايم
کاش چې ښکل يې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لږ شانتې صبر وکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کان کان کول

نن چې ستړي مې خوږ لے د دُرشل د پاسه

ساته خه پته وه جانانه چې به ته را درومې

ما خو نه سر دے کومنځ کړے نه مې لاس وینځلي

زه خولا هاغسې د بوال باندې څوپیا کې تیم

خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر وکړه !!

ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږ وه

زه به جامې او وینځم ځان له به ګمځې وکړمه

ته په شپېلۍ کښې غږ وه مې د ښائست سندرې

زه به غویان پیتې ته بوځمه کیا به وکړم

ته را پسې روستو چوکه په لاس رامنډې وهه

په شنو وابښو کښې به اوده شوغوان به موږ اوتړو

ته به شپېلۍ غږ وې زه به دې ستا ځم تېو کښې

خو

لږ شانتې صبر وکړه دا سوپیا کې به ره کېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مټېن کړم ستا مننه خو تپوس کنوُ مه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې و وې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبر يې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلا کړي ناسته د رقیبو په تولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
ښکېرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله ښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه ښغېر په چا ستم نهٔ کوي
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یم

قسم دې کړې مانه نهٔ جاروځي
غړېته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

پېچې د رقیب په سر څهٔ وېلي نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل ئې کړم څو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ سره مې ځان او نغاړلو
ښپې برغنډو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کاړې ښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان او بائللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بنـــکې مې په مخ باندې را ماتې شوې
تهٔ چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پېکښې خاورې په سرنوشتې وې
ستن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

تهٔ بې ځلا کېدلو نحو مجبوره شو
او بنـکې چې اشناته ننواتې شوې

کـړې منصّور خبرې د رقیب د چم
ځکه یې حوصلې د زرهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځواني مرګ کړې دي
ما ورته تل عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

خندګه په دار یې خبرې وی اوکنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی مې نهٔ لګي د بیاره اوس په دې کلي کښې
زړګی به څهٔ اولګي نشته دے زړګی کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه مستې کلي کښې
یار ته سلام نه یس د بیاره درسې ووایه چې
بغیر له تا نه ایسار بیني نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوند ستا په کوڅه کښې تېرکړم
زمانه نهٔ دے پاتې هیڅ پوله پتې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
اوګنه دا مې اخبرې ما ځېګړے کلي کښې

زما یقین دے څکه نهٔ د رحم منصوره یاره
دیار غمونه به مې زړکړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داد سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څنګه پوهوم نهٔ پوهېږي
د ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم روڅښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانۍ دَل کړم د وخت ژړندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مُدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یوځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

لکه ماشوم چې بنا ریه کښې ورک شي
دا سې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ته اوګوره مه
زما درد ونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
لکه مبلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې اوښنو پسله خود کښې راشو
زاهد چې اوښني میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تا له وفا نه بنا ځي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیاربه څه اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې خلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وي خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

چې دې د سپینې مینې تور وا نخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وا نخلي

پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د دنیا مې چرته زور وا نخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تبر بڼ یے
چې ئې قدم په خوا د کور وا نخلي

دلته به څنګ غریب په خپله موړ شي
چا نه روپۍ چې قرض پور د وا نخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي خو
ستا په سر هیڅ چرې به تور وا نخلي

بیا خو منصور نهٔ دے دروغ به وائي
ګل نه چې بیا مې خُله په زور وا نخلي

په کومه خُله به ځان ته وائي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وا نخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار پیینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کنځه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیچنه ده

یو ماښ ته خټې نهٔ شي
بل دې یو یو سړ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصوّر مینه ښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړۀ په کور کښې يار ساتم خو لېونے نۀ ساتم
صفائے وو سېل چې نور په زړۀ کښې دے نۀ ساتم

بغير د يار چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقيب زۀ د زړۀ په کور کښې بل سړے نۀ ساتم

د جانان کوتو کوتو برېتو سره او نۀ نخلي
د دې د يرې نه په پوزه مېخکے نۀ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګله
د زړۀ په دشته کښې د بغض بوزغلے نۀ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نۀ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ويجاړ تندے نۀ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما په نوم شرمېږې زه خو ستا په نوم بدنام یم
داسې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذرې سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې راته خراب دے که اوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو ځاځکي ساقي هاغسې په جام یم

ستا د مینې پر مخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم ټکرې خورمه، غورځېدلے ګام په ګام یم

نه منصور خفه کومه نه جانان نه صبر بسے شم
سحر تا ته په سجده یم دا شنا چم کښې مابنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټه شو نه يې ختم نهٔ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال ترمنځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

يم حيران چې منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړد چې د چا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به نېد منزل ته ونهٔ رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږد و رشنا زما غزل چې
ستا دې ځلې کنځل ته ونهٔ رسي

مر به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لبوني اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غونډې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې ورېځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګونو کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلي غواړي
لېونیه مابه زر ، ذرې ، ذرې کړې

ملا وصیل شابه دا بل منصور په دار کړي
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مي پېژني
سنځه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چي پټ پټ تونې کړو

تانه چي ورک شوې وم
مانه چي ورک شوې وې

روس دي خیال کښې راغلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چي الله هو به وې
سره د ججرې په ګوټ
موږ دواړه چي ناست به وو

څنګه روس څه پوهـ شوې
روس درته درياد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوې یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګې نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځي، ځي کېږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

اَناالحق

يو ويشتمه که ئ که هم اناالحق ووي
په قسم چې به ئ چټ خلق په دار کړي

منصُور هاغه منصور نهٔ دے لېونيه
چې بے ستا غوندې کښې جټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني رو کنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني رو کنه

بغیر له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني رو کنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د وینې رنګ، مني او کنه
ماپه دهلي هم باچائي کړې ده
زما د توري شړنګ مني و کنه
چې راګوزار شوم یار خندا کښې ووې
څنګه دستر ګو جنګ مني او کهٔ نه
نې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زمونږ پښتو او ننګ مني او کهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني او کهٔ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار ی
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زارم
ستا د وګړو سپينو زړونو زارم
ستا د زلمو د همتونو نه زارم
له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما د هر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږېدلے يمه
زه ستا په خاوره لوېږېدلے يمه
ستا په نوم هرچا پېژندلے يمه
تا په قدم ګټلے يمه
وطنه
مونږ ټول په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خيبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
بېښې د بل په وطن نه ورکوم
رسوم بېرغ دې تر اسمان وطنه
روچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار نخو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب ځکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کرم ځیل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمٰن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مانتوره یم
په تا باندې سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې ناوینې کرمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پېدا نهٔ کړو د یار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړي د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویراتو ګوره ډېره دے
پر پښو دے ستا د پاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښاسُتو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے پټے په خپل ویران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
ببلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دلګیرم د وخت ژړنې
څو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائے یو ځاوي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یوځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اونهٔ لیدو
یارمې د کلي په کوڅو کښې سحر اونهٔ لیدو!

دیار د هجر په دیوهٔ بانډې مې ځان اوسپړهٔ
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اونهٔ لیدو.
ما ته د ژوند د ښکلا څهٔ پته ده څهٔ ته وائې
ما زندان تورو تیږو کښې سحر اونهٔ لیدو
په سپین رخسار بانډې یې زلفې لکه شپې خورې دي
ن مې د یار په رنګو کښې سحر اونهٔ لیدو
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تارتار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر اونهٔ لیدو
مونږه ټکرې د ژوندون په هر ډګر راوړې
مونږه په دې سپېرو تندو کښې سحر اونهٔ لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ږچي کله مړ شمه زهٔ
نو ما په خاورو ښخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزېږمه زهٔ
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږو سترګو
چرته هغه اونهٔ سوي
ږچي مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې دیو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تښتي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زه د ډېر خوشحالېږمه
زه د خوشحالۍ نه په جامو کښې نه ځېږمه
مخکښې به جنجيان وي اوښ به روستو کېږاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهيلۍ به ورسره وي ټنګ په ټنګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائې د ټوپچي منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د ډېر عالم راشي غلې شه ژړېږمه
تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library